

A LÁNYOK TÁNCA

*Aludni készült a várgesztesi hegy,
bozontja közt füstölt a lélegzete,
sűrűjében megült az őszi harmat,
földjén erjedezett az érett avar.*

*A vállas oldalakon, tisztásokon
élesen benyilazott a sárga fény,
Kármin bogyoival a papsipka-fa
magára lelt, harmattól gyémántosan.*

*De ékeskedése könnyelmű volt,
a kés alá, és aztán táncolni ment,
kinyitva jobban vérpiros gyümölcsét,
hullajtva sárba gyöngykoszorúját.*

*Lendülve jobbra kettőt, balra kettőt,
ugorva hátra, szökdécselve előre,
engedelmeskedve a kilenc lányok
kacagásának, füttyszavának...*

*Levonult a hegyről a papsipka-fa,
lányok kezében csingilingi ág.
Lementek a lányok a görbe lejtőn,
a Vértes elcsöndesült, a fény kialudt.*

ORSOVAI EMIL

SZENTENDRE

*Avakumovics Avakum. Szótlán mesélt a szerb templom.
Tetők tetőkön, sikátor. Lányok magas folyóparton.*

*Egy helyt azt mondtad: érdekes, olyan mint Velence;
Ablakon vasrácsok. Vízszag. Görög kancsó. Nem tudtam, szeretsz-e?*

*Épült 1711-ben. Vivát! Vajon ki álmodta meg?
Körülnéztem a hűvös időben. Hol az egykori tömeg?*

*Nézd, nézd, e házban élt Ferenczy Károly.
Én nem a tábláról olvastam nevét: a szádról.*

*Aztán még orgonák, barack- és cseresznyevirág.
Fal mögött hallgattak a magnólia-fák.*

*Piros, fehér, lila, opálszínű ház-ékszerek
homlokáról pergett, hámlott az emlékezet.*

*Egy ismeretlen ismerős harangozott, fém-mélyű hang
búsult: én itt, te ott. És jött az országút, futott, rohant.*